

ГІПЕРПОСИЛАННЯ В СИСТЕМІ РЕГУЛЮВАННЯ ТА ЗАХИСТУ АВТОРСЬКИХ ПРАВ НА ТВОРИ, ЩО РОЗМІЩЕНІ В МЕРЕЖІ ІНТЕРНЕТ

Костянтин Зеров,
молодший науковий співробітник НДІ інтелектуальної власності НАПрН України, аспірант КНУ імені Тараса Шевченка

Проаналізовано правову природу гіперпосилань у мережі Інтернет і здійснено їх класифікацію. Розглянуто співвідношення гіперпосилання з об'єктами авторського права, з доменними іменами. Досліджено, чи є розміщення гіперпосилання способом використання твору, на який гіперпосилання адресує.

Ключові слова: гіперпосилання, Інтернет, веб-сайт, використання твору

Актуальність теми дослідження. Одним з важливих аспектів функціонування мережі Інтернет є адресація між її різними структурними елементами, що здійснюється, серед іншого, за допомогою гіперпосилань. Використання гіперпосилань є одним з основних проявів активності в мережі Інтернет. Гіперпосилання слугують своєрідним вказівником між різноманітними елементами (веб-сайтами, файлами, серверами тощо), без яких функціонування мережі Інтернет практично неможливе.

Більше того, деякі веб-сайти (наприклад соціальні мережі) надають можливість власникам інших веб-сайтів вбудовувати в їхні веб-сайти структурні елементи, що дозволяють користувачам і відвідувачам останніх в одну дію розмістити гіперпосилання на веб-сторінку, що переглядається, у профілі зазначених користувачів відповідних соціальних мереж.

Станом на травень 2015 р. в Україні поняття, нормативне регулювання розміщення гіперпосилань у мережі Інтернет відсутнє.

Метою статі є з'ясування поняття, правової природи гіперпосилань у мережі Інтернет та їх класифікації; співвідношення гіперпосилання з об'єктами авторського права, з доменними іменами та розгляд розміщення гіперпосилання як способу використання твору, на який гіперпосилання адресує, зокрема в розрізі можливого запровадження нового виду порушення авторського права та встановлення відповідальності за нього.

Ступінь наукової розробки. В Україні зазначені питання не досліджувалися. При роботі над цією статтею враховано результати досліджень іноземних науковців, а саме: Д. Роуланд, А. Кемпбелл, Т. Адамс, К. Вейн, Л. Бентлі, Е. Дерклейл, Т. Драйер, С. Дусольєр, К. Гейгер, Дж. Гріффітс, Р. Хілті, П. Бернт Гугенголтз, М. Джассенс, М. Кретсчмер, А. Метзгер, А. Пеукерт, М. Річолфі, М. Сенфлєбен, А. Струел, М. Вівант, Р. Халабардер, І. Бір, М. Буррі, С. Сонґ.

Нормативного визначення гіперпосилання на сьогодні не існує. В Оксфордському словнику під цим термі-

ном розуміють посилання з гіпертекстових документів в інше місце, що активізується натисканням на виділене слово чи зображення [1].

У листопаді 2014 р. в Державній службі інтелектуальної власності України було розпочато обговорення проекту Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо захисту прав інтелектуальної власності у мережі Інтернет» і утворено відповідну робочу групу за участю значної кількості учасників ринків реєстрацій доменних імен, правовласників, операторів, провайдерів послуг доступу до мережі Інтернет, їх профільних асоціацій, спілок, адвокатських об'єднань. Так, у березні 2015 р. було розроблено редакцію проекту Закону України, яким, зокрема, пропонується доповнити ст. 1 Закону України «Про авторське право і суміжні права» таким: гіперпосилання — формалізований відповідно до стандартів Інтернет запис адреси веб-сайту або його частини (даних) [2].

Верховний суд Канади у справі *Crookes v. Newton*, 2011 SCC 47, [2011] 3 S.C.R. 269 порівняв гіперпосилання з посиланнями: «Гіперпосилання мають таке ж відношення до контенту, як і посилання в літературних джерелах. Обидва явища відсилають до чогось уже наявного й обидва явища вимагають певних дій з боку особи, перш ніж вона отримує доступ до контенту» [3; п. 30].

Ми ж пропонуємо під гіперпосиланням розуміти набір інструкцій, що в разі їх активації, переадресують на інший елемент у мережі Інтернет. Кількість і види таких інструкцій залежать від факультативних елементів гіперпосилання та виду протоколу, що використовується. Обов'язковими структурними елементами гіперпосилання є адреса, за якою має відбутися перехід, і описова інформація (текст, зображення чи інший елемент), що відображається на пристрої виведення. Факультативними елементами гіпер-

посилання є його атрибути, а саме: шрифт, тайтл (англ. *title*, атрибут, що використовується для опису змісту елементу як підказка, яка з'являється при наведенні курсора на елемент [4]), розмір тексту, примусове відкриття гіперпосилання у новому вікні браузера тощо).

Гіперпосилання можна класифікувати за різними критеріями.

За мережевим протоколом, що використовується бувають гіперпосилання: з URL-адресою, IP-адресою, ed2k-посилання, sor-посилання локальні гіперпосилання, magnet-посилання, ftp-посилання тощо. Для відкриття гіперпосилань, які використовують певні мережеві протоколи, необхідне спеціалізоване програмне забезпечення. Наприклад, інтернет-браузер з базовою функціональністю не зможе відкрити sor-посилання. Хоча за своїм змістом всі зазначені види є гіперпосиланнями. Значення такої класифікації полягає в необхідності охоплення правовою категорією «гіперпосилання в мережі Інтернет» всіх видів гіперпосилань незалежно від того, який мережевий протокол вони використовують і в якому програмному забезпеченні функціонують.

За характером описової інформації, що відображається на пристрої виведення, гіперпосилання можуть мати словесний або об'єктний вигляд.

Залежно від веб-сторінок, на які ведуть гіперпосилання, можлива їхня класифікація за кінцевим призначенням Д. Роуланд та А. Кемпбелл виділяють прямі та глибокі (англ. *deep*) гіперпосилання. Прямі посилання адресують на веб-сторінку, на якій і розміщуються відповідні об'єкти авторського права. Під глибокими науковці пропонують розуміти гіперпосилання відразу на певну веб-сторінку веб-ресурсу в обхід головної (домашньої) сторінки. Учені констатують бажання правоволодільців заборонити глибокі гіперпосилання, що пояснюється таким: по-перше, правоволодільці ба-

жають зберегти контроль над поширенням власного контенту; по-друге, чимало веб-ресурсів отримують додатковий прибуток від розміщення реклами на своїх домашніх сторінках і цей дохід безпосередньо пов'язаний з кількістю переходів (англ. *hits*) на головній сторінці [5, 176].

З позиції автора, наведена класифікація є неповною, позаяк за кінцевим призначенням є також безпосередні та опосередковані анонімні гіперпосилання.

Безпосереднім є гіперпосилання на конкретний об'єкт авторського права, а не на веб-сторінку загалом. При активації такого гіперпосилання користувач не переходить на нову сторінку, а відбувається безпосереднє відкриття файлу.

Під опосередкованими анонімними гіперпосиланнями, на думку автора, потрібно розуміти гіперпосилання, що спрямовують користувача не на кінцевий веб-сайт, а на проміжний веб-сайт, з якого можлива переадресація на кінцевий.

Анонімні означає, що за допомогою таких сервісів адміністратори веб-сайтів, на яких розміщуються гіперпосилання, мають можливість приховати адресу свого веб-сайту в списках вхідних з'єднань на серверах, на які направляють гіперпосилання. Тож власники кінцевих веб-сайтів не зможуть дізнатися, з якого сайту з ними з'єднались відвідувачі. Крім цього, кількість таких автоматичних переадресацій нічим не обмежена. Такі сервіси, зазвичай, перебувають в різних юрисдикціях, що ускладнює процедуру доведення факту порушення авторських прав.

Законопроект ДСІВ передбачається введення порядку припинення і запобігання порушенням авторського права й (або) суміжних прав у мережі Інтернет і локальних мережах: Суб'єкт авторського права і (або) суміжних прав у випадку виявлення електронної (цифрової) інформації,

що порушує авторське право і (або) суміжні права або гіперпосилання на таку інформацію у мережі Інтернет або локальній мережі має право звернутися до власника веб-сайту, багатокористувацької платформи, локальної мережі, серверу, постачальника послуг технічного зберігання (хостингу), з вимогою щодо припинення порушення авторського права і (або) суміжних прав у мережі Інтернет або локальній мережі [2]. Тож, розміщення гіперпосилання на електронну (цифрову) інформацію, що порушує авторське право і (або) суміжні пропонується прирівняти до порушення авторського і (або) суміжних прав.

З огляду на проведений аналіз, незрозумілим є, за який саме вид гіперпосилання за кінцевим призначенням у законопроекті ДСІВ передбачена відповідальність. Адже зазвичай, веб-сайти, які займаються розміщенням і каталогізацією гіперпосилань на інші веб-сайти, — файлоосховища — розміщують гіперпосилання на інший веб-сайт, а не пряме чи безпосереднє гіперпосилання на об'єкт авторського права в цифровій формі. Для отримання доступу до такого об'єкта користувачеві необхідно зробити певні додаткові дії безпосередньо на іншому веб-сайті.

А тому вбачається, що підхід ДСІВ щодо розміщення прямих посилань на веб-сайтах у контексті відповідальності власників веб-сайтів є недосконалим. У разі використання опосередкованих анонімних гіперпосилань доведення факту розміщення саме гіперпосилання на сайт, де розміщена інформація, захищена авторським правом, буде можливо тільки через проведення експертизи — дослідження телекомунікаційних систем (обладнання) та засобів. Однак зазначена проблема потребує окремого дослідження.

За рівнем доступу можна виділити гіперпосилання на об'єкти, що перебувають у відкритому доступі, і гіперпосилання на об'єкти, доступ до яких

можливий тільки після процедури реєстрації/верифікації користувача та (чи) оплати доступу).

За характером інформації, на яку переадресує гіперпосилання, їх можна класифікувати на:

- гіперпосилання на інформацію, яка не охороняється авторським правом;
- гіперпосилання на об'єкти, що охороняються авторським правом:
 - на об'єкти авторського права, розміщені в мережі Інтернет правомірно;
 - на об'єкти авторського права, розміщені в мережі Інтернет без згоди правоволодільців.

Залежно від структури гіперпосилання можуть мати повну та скорочену адреси. Повна адреса гіперпосилання може містити, крім доменного імені та (або) числової адреси за Інтернет-протоколом додаткові записи про каталоги чи виклики й умови доступу до частини веб-сайту (даних) [2].

Для розгляду правової природи гіперпосилань необхідно з'ясувати їх співвідношення з: (1) з доменними іменами; (2) з об'єктами авторського права; (3) зі способом використання твору.

Гіперпосилання відрізняється від доменного імені тим, що не всі види гіперпосилань можуть використовувати доменні імена у своїй обов'язковій частині (залежить від мережевого протоколу, що використовується). Крім цього, якщо доменне ім'я виконує функцію індивідуалізації учасників цивільного обороту, то гіперпосилання — функцію адресації на конкретну веб-сторінку чи файл.

Загальновизнаною є думка, що власн гіперпосилання — не об'єкт авторського права, а тільки елемент, який виконує функції адресації користувачів, оскільки не відповідає умовам охороноздатності, що висувуються до об'єктів авторського права

Однак мусимо висловити застереження з цього приводу. Необхідно за-

значити, що розмір інформаційної частини гіперпосилання необмежений (крім випадків використання гіперпосилань у базах даних, у яких розмір кожної частини залежить від параметрів хостингу). Тож за певних підстав текст (незалежно від формату кодування), зображення або інший об'єкт у складі гіперпосилання може охоронятися як твір або, відповідно до положень ст. 9 Закону України «Про авторське право і суміжні права» [6, 9] як частина твору, що може використовуватися самостійно, зокрема й оригінальна назва твору. Це ж саме застереження стосується і змісту факультативного атрибуту гіперпосилання «title».

На підтвердження цього потрібно навести іноземний досвід щодо розміщення гіперпосилань у Німеччині та Іспанії. Так, в Німеччині 22.03.2013 р. були прийняті зміни до закону «Про авторське право» (*Urheberrechtsgesetz*), ст.ст. 87F, 87G і 87H якого передбачають виключне право видавців на комерційне використання їхнього контенту протягом 1 року від дня публікації, тим самим обмежуючі пошукові системи від безоплатного показу уривків у гіперпосиланнях з газетних статей. Однак оплата не передбачається за відображення певних слів або коротких текстових фрагментів. Однак в законі не зазначається необхідна кількість символів для безоплатного використання [7].

В Іспанії 28.10.2014 р. був прийнятий закон, який вимагає від сервісів, що розміщують гіперпосилання на новини і витяги з новин, сплачувати відрахування організації колективного управління, що представляє інтереси іспанських газет (Асоціація редакторів іспанських щоденних газет — *Association of Editors of Spanish Dailies (AEDE)*). Штраф за невиконання цієї умови може сягати 600 000 євро. Після ухвалення цього закону сервіс GoogleNews, припинив свою діяльність в Іспанії [8].

Для з'ясування, чи є гіперпосилання способом використання твору, необхідно розглянути, чи є розміщення гіперпосилання наданням (здійсненням) доступу до загального відома публіки або чи це є попереднім етапом для даного виду використання та чи потребують такі дії дозволу праволодільця.

Договором ВОІВ про авторське право у ст. 8 передбачено виключне право дозволяти будь-яке розповсюдження своїх творів серед широкої публіки через дротові або недротові засоби зв'язку, зокрема й розповсюдження своїх творів серед широкої публіки в такий спосіб, що представники публіки можуть мати доступ до таких творів у будь-якому місці і в будь-який час за їхнім власним вибором [9, ст. 8].

Положення Договору знайшли відображення в Законі України «Про авторське право і суміжні права»: до виключних прав автора належить право дозволяти або забороняти подання своїх творів до загального відома публіки таким чином, що її представники можуть здійснити доступ до творів з будь-якого місця і у будь-який час за їх власним вибором [6, п. 9 ч. 3. ст. 15].

У літературі зазначається, що використання гіперпосилань не є порушенням авторського права, тому що технічно не відбувається створення нової копії твору [5, 173].

Написання карти, яка показує, де може бути знайдений об'єкт, або розміщення посилання на об'єкт, не вторгається в сферу, в якій праволодільець має право на захист, навіть якщо об'єкт явно піратський. Розміщення гіперпосилання не повинно нічим відрізнятись (від написання такої карти. — *прим. авт.*) [10, 138].

Відповідно до ст. 3 Директиви 2001/29 ЄС [11, ст. 3], держави-члени передбачають, що авторам належить виключне право дозволяти чи забороняти будь-яке публічне сповіщення своїх творів дротовими чи бездротови-

ми засобами, зокрема й надання доступу для загальноговідома публіки до своїх творів таким чином, що будь-яка особа могла мати доступ до них з місця та в момент, обрані нею. Група науковців Європейського співтовариства авторських прав дійшла висновку, що зазначена норма не регулює питання використання гіперпосилань, оскільки гіперпосилання є передумовою для комунікації (публічного сповіщення), а не власне матеріалом; те, що надає гіперпосилання, не є власне творами. Гіперпосилання в окремих випадках можуть стосуватись питань особистих немайнових прав, недобросовісної конкуренції, обходу технічних засобів захисту [12, 2].

В Україні станом на травень 2015 р. практично відсутня судова практика з приводу використання гіперпосилань на твори, що розміщені в мережі Інтернет.

Так, у справі № 713/2307/13-к обвинувачений за ч. 3 ст. 176 КК України посилався на те, що, умислу на порушення авторських прав кіно-виробників і завдання їм шкоди не мав та що на його сайті й комп'ютерах фільмів не було, а були посилання на інші сайти, де зберігалися фільми та з них можливо було здійснити перегляд, останні мали вільний доступ у мережі Інтернет.

Протоколом огляду від 24.05.2013 р. та фотоілюстративною таблицею до нього, із яких вбачається, що в процесі огляду веб-ресурсу *ost.cv.ua* в розділі «Меню сайту» на вкладці «Онлайн фільми» міститься інформація щодо можливості перегляду аудіовізуальних товарів, аналогічне виявлено на вкладці «Онлайн кінотеатр» та «Каталог фільмів». Під час перегляду аудіовізуальних товарів, встановлено, що кожний твір, який переглядається, завантажується в окремому візуальному вікні, в якому можна переглянути обраний аудіовізуальний твір.

Однак Вижницький районний суд Чернівецької області критично поста-

вився до посилань захисника та показань обвинуваченого, в яких заперечується наявність у останнього умислу на розповсюдження аудіовізуальних творів та заподіяння шкоди потерпілим компаніям, посилання на роздруківку скриншоту сайту з листуванням адміністратора «Вконтакте» та вважає надання цих показань спробою уникнути кримінальної відповідальності за вчинення умисного злочину [13].

Очевидно, що в цій справі суд прирівняв дії з розміщення гіперпосилань до розповсюдження аудіовізуальних творів.

Аналіз судової практики в іноземних державах показує, що суди порізно му вирішують спори, пов'язані з гіперпосиланнями на твори, й розглядають розміщення гіперпосилань у співвідношенні з використанням творів, а не з власне творами.

Так, у Російській Федерації у справі «АД Маргинем» проти Чернова А. А. (1999 р.) судом встановлено, що <...> відповідачем зроблено лише посилання на адресу місця зберігання роману «Голубе сало», він не може нести відповідальність за зміст інформації і прав третіх осіб на неї. Наявність посилання на цю адресу у відповідача або іншої особи не є порушенням авторських прав на вказаний роман і не є дією з його поширення, тому що наявність посилання на роман не є поширенням (відтворенням) необмеженому колу осіб [14].

У Китаї в 2000 р. народним судом Пекіна № 2 (*No. 2 Intermediate People's Court of Beijing*) розглядався позов фізичної до пошукової системи SohuAite (веб-сайт) через порушення авторських прав. На думку позивача, відповідач розміщував на своєму веб-сайті перекладені літературні твори позивача. Суд встановив, що SohuAite надає тільки пошукові послуги та гіперпосилання в пошуковій системі, а тому не несе відповідальність за пряме порушення авторських прав. Однак має нести відповідальність за не усуну-

нення контрафактних матеріалів відразу після отримання повідомлення від правоволодільця [15, 16].

У Нідерландах у справі 139609/KGZA 00-84622 (*Algemeen Dagblad BV&orsv. Eureka Internetdiensten*) в 2000 р. Окружний суд м. Роттердам зазначив, що розміщення гіперпосилання не порушує авторські права <...>. Розміщуючи твори в мережі Інтернет, позивач надав неявний дозвіл на використання назви як гіперпосилання [5, 177].

У 2003 р. Верховний Суд Німеччини у справі *Paperboy I ZR 259/00* встановив, що розміщення глибоких посилань не є порушенням ст. 3 Директиви 2001/29 ЄС. Особа, що встановлює гіперпосилання на сайт з об'єктом авторського права, котрий правоволодільць уже зробив доступним для публіки, не здійснює використання твору в трактуванні авторського права, а тільки полегшує доступ. Доступ до твору стає можливим тільки через гіперпосилання і тому об'єкт стає доступним для користувача, який не знав URL адреси як точної назви джерела веб-сторінки в Інтернеті. Це, однак, не відрізняється від посилання в друкованих джерелах [16, 20].

У Норвегії у справі ІС 120 (*справа Napster.no*) в 2005 р. Верховний Суд встановив, що розміщення на веб-сайті гіперпосилань на веб-сайти, на яких містяться MP-3 файли, розміщені без згоди правоволодільців, не обов'язково є наданням доступу для загального відома публіки [12, 10].

У США у справі *Perfect 10 проти Google* (2006 р.) щодо правомірності діяльності сервісу GoogleImagessearch Апеляційний суд 9-го округу зауважив, що GoogleImagessearch надає лише HTML-інструкції, що направляють браузер користувача до сервера веб-сайту видавця, який і зберігає фотографічний твір у повному розмірі. Надання цих HTML-інструкцій не є тожним показу копії твору. По-перше, HTML-інструкції є текстом, а не влас-

не фотографічним твором. По-друге, власне HTML-інструкції не становлять порушення, адже зображення відтворюються на екрані комп'ютера користувача. HTML дає лише адресу твору в браузері користувача. Браузер взаємодіє із сервером, який зберігає копію твору, що порушує авторські права. Саме ця взаємодія і призводить до того, що твір, який порушує авторські права, відтворюється на екрані користувача [12, 11].

У Чехії рішенням Конституційного Суду у справі *III.US 1768/13* від 09.10.2013 р. підтверджена правомірність рішення судів нижчих інстанцій, згідно з якими фізична особа, яка передавала матеріал за допомогою гіперпосилань, є порушником авторського права, незважаючи на те, що ця особа не була власником копій цих творів, самостійно не організувала ніяких кінозйомок і не здійснювала редагування матеріалу, розміщеного контенті її Інтернет-сторінки, а була лише посередником між користувачами Інтернету й особами, які власне порушували авторські права тим, що поширювали нелегальні копії збереженого кіно- й телематеріалу [17]. Проте, необхідно зазначити, що вирішальним аргументом для судів став факт того, що фізична особа продовжувала розміщувати такі гіперпосилання протягом кількох місяців після того, як була попереджена щодо неправомірності своєї поведінки листомповідомленням від Чеського антипіратського союзу, а також важливим є той факт, що ця особа отримувала дохід від діяльності з розміщення гіперпосилань

У лютому 2014 р. Європейський Суд Справедливості у справі *Svensson v Retriever Sverige AB (Case C-466/12)* у відповідь на преюдиційний запит від апеляційного суду м. Свеаланд (Швеція) щодо тлумачення ст. 3 Директиви 2001/29 ЄС в контексті розміщення гіперпосилань в мережі Інтернетна твори, що захищені авторським правом,

зазначив, що будь-який користувач, який переадресується на веб-сайт за допомогою гіперпосилання з іншого веб-сайту, стає потенційним користувачем веб-сайту, на якому власне і розміщено твір. Відповідно, надання доступу до твору для загального відома нової публіки відсутнє й такі дії не потребують дозволу правоволодільця. Тобто Європейський Суд Справедливості встановив, що розміщення на веб-сайті гіперпосилання на твір, який перебуває у вільному доступі на іншому веб-сайті, не є публічним сповіщенням. При цьому було зазначено, що дії, коли за допомогою гіперпосилання можливо отримати доступ до творів, розміщених на іншому веб-сайті, що перебувають в обмеженому доступі, наприклад, через оформлення платного доступу (підписки), потребують дозволу правоволодільців і є наданням доступу для загального відома публіки. Надання доступу для загального відома публіки відбуватиметься і у тому випадку, якщо твір став недоступним на веб-сайті, на якому раніше він був розміщений у відкритому доступі або став доступним обмеженій кількості користувачів, а на іншому веб-сайті доступ до матеріалів залишився можливим без дозволу правоволодільців [18, п. 22–32].

Європейський Суд Справедливості не конкретизував, що саме необхідно розуміти під обмеженим доступом. Припускаємо, що під обмеженим доступом в цьому випадку мається на увазі будь-які технічні й організаційні засоби, що призначені для охорони та захисту авторських прав (процедури реєстрації / верифікації користувачів, доступ за допомогою паролю, CAPTCHA (комп'ютерна програма, що захищає веб-сайт від ботів (інших комп'ютерних програм) шляхом створення та класифікації тестів, які можуть пройти лише фізичні особи) [19] тощо).

Отож автор вважає, що розміщення гіперпосилання, котре дозволяє отримати доступ до твору всупереч за-

значеним технічним обмеженням, можна кваліфікувати як дії для свідомого обходу технічних засобів захисту авторського права, що в Україні, відповідно до п. «е» ст. 50 Закону України «Про авторське право і суміжні права» визнаються самостійним порушенням авторського права.

Висновки

Проведений аналіз структури гіперпосилання та судової практики дає підстави виділити такі ознаки гіперпосилань: вони не створюють нового, а відсилають до чогось уже наявного, полегшуючи до нього доступ, і окремо не є об'єктом правової охорони, хоча й можуть містити твір або частину твору. Складаються з обов'язкових та факультативних елементів. Розміщення гіперпосилань на твори, що знаходяться в мережі Інтернет у відкритому доступі, не є використанням твору та не потребує дозволу правоволодільця. Проте такий дозвіл потрібен щодо творів, які перебувають в обмеженому доступі у мережі Інтернет.

Гіперпосиланням в мережі Інтернет є набір інструкцій, що в разі їх активації, переадресують на інший елемент у мережі Інтернет. Підхід щодо розміщення прямих або безпосередніх посилань на веб-сайтах у контексті відповідальності власників веб-сайтів

є недосконалим. Розміщення гіперпосилання не є використанням твору, навіть якщо такий твір розміщено в мережі Інтернет без згоди автора чи іншої особи, що має авторське право. Автор пропонує доповнити ч. 8 ст. 15 Закону України «Про авторське право і суміжні права» положенням такого змісту: «Виключне право на дозвіл або заборону використання твору у мережі Інтернет не поширюється на випадки розміщення гіперпосилань на твори, що розміщені в мережі Інтернет».

Розміщення гіперпосилань на твори, що перебувають у обмеженому доступі, можна кваліфікувати як дії свідомого обходу технічних засобів захисту авторського права, а тому вони не потребують окремої кваліфікації.

Список використаних джерел

1. *Hyperlink / Oxford dictionary [Electronic resource]. — Access mode : <http://www.oxforddictionaries.com/ru/определение/английский/hyperlink>.*
2. *Проект Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо захисту прав інтелектуальної власності у мережі Інтернет» [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://uanic.net/docs/Projekt-Zakonu-IP-2015.pdf>.*
3. *SUPREME COURT OF CANADA CITATION: Crookes v. Newton, 2011 SCC 47, [2011] 3 S.C.R. 269 DATE: 20111019 DOCKET: 33412 [Electronic resource]. — Access mode : <http://scc-csc.lexum.com/scc-csc/scc-csc/en/item/7963/index.do>.*
4. *Атрибут title // htmlbook.ru [Электронный ресурс]. — Режим доступа : <http://htmlbook.ru/html/attr/title>.*
5. *Rowland D. Content and Access Agreements: An Analysis of Some of the Legal Issues Arising from Linking and Framing / D. Rowland, A. Campbell // INTER-*

- NATIONAL REVIEW OF LAW COMPUTERS & TECHNOLOGY. — 2002. — №16. — P. 171–186.
6. Закон України «Про авторське право і суміжні права» від 23.12.1993 р. № 3792-XII // ВВР. — 1994. — № 13. — Ст. 64.
 7. Rosati E. The German 'Google Tax' law: groovy or greedy? [Electronic resource] / EleonoraRosati — Access mode : <http://jiplp.blogspot.co.uk/2013/06/the-german-google-tax-law-groovy-or.html>.
 8. Spain moves to protect domestic media with new 'Google tax' [Electronic resource]. — Access mode : <http://www.theguardian.com/technology/2014/oct/31/spain-news-paper-google-tax>.
 9. Договір Всесвітньої організації інтелектуальної власності про авторське право від 20.12.1996 р. [Електронний ресурс]. — Режим доступу : http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_770.
 10. Adams T. Copy Fights: The Future of Intellectual Property in the Information Age / T. Adams, C. Wayne. — Washington : Cato Institute, 2002. — 295 с.
 11. DIRECTIVE 2001/29/EC OF THE EUROPEAN PARLIAMENT AND OF THE COUNCIL of 22 May 2001 on the harmonisation of certain aspects of copyright and related rights in the information society [Electronic resource]. — Access mode : <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2001:167:0010:0019:EN:PDF>.
 12. Bently L. The Reference to the CJEU in Case C-466/12 Svensson / Lionel Bently, Estelle Derclaye, Graeme B Dinwoodie et al. // University of Cambridge Faculty of Law Research Paper. — 2013. — № 6. — С. 1–17.
 13. Вирок Вишницького районного суду Чернівецької від 12.12.2013 р. у справі № 713/2307/13-к [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://reyestr.court.gov.ua/Review/36016798>.
 14. Спор ЗАО «Медиа-Лингва» к ОАО «Рамблер Интернет Холдинг» и ГУП «Издательство «Русский язык» о защите [Электронный ресурс]. — Режим доступа : <http://www.internet-law.ru/intlaw/copyright/salo.htm>. — Назва з екрана.
 15. Song S. A Comparative Copyright Analysis of ISP Liability in China Versus the United States and Europe / Seagull Haiyan Song // The Computer & Internet Lawyer. — 2010. — №7. — С. 7–24.
 16. BUNDESGERICHTSHOF IM NAMEN DES VOLKES URTEIL I ZR 259/00 [Elektronische Ressource] — Zugang Regime : <http://juris.bundesgerichtshof.de/cgi-bin/rechtsprechung/document.py?Gericht=bgh&Art=pm&Datum=2003&Sort=3&anz=96&pos=0&nr=27035&linked=urt&Blank=1&file=dokument.pdf>.
 17. III.ÚS 1768/13 zedne 10. 9. 2013 Česká republika USNESENÍ Ústavního soudu [Elektronický zdroj] — Přístup ke zdrojům: <http://nalus.usoud.cz/Search/GetText.aspx?sz=3-1768-13>.
 18. Case C 466/12 Nils Svensson and Others v Retriever Sverige AB (Request for a preliminary ruling from the Sveahovrätt) [Electronic resource]. — Access mode : http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=EN&text=&pageIndex=0&part=1&mode=req&docid=160928&occ=first&dir=&cid=659403.
 19. The Official CAPTCHA Site [Electronic resource]. — Access mode : <http://www.captcha.net>.

Надійшла до редакції 25.06.2015 р.

Зеров К. Гиперссылка в системе регулирования и защиты авторских прав на произведения, размещенные в сети Интернет. Проанализирована правовая природа гиперссылок в сети Интернет и осуществлена их классификация. Рассмотрено соотношение гиперссылки и объектов авторского права, доменных имен. Исследована возможность признания размещения гиперссылки способом использования произведения, на которое гиперссылка адресует.

Ключевые слова: гиперссылка, Интернет, веб-сайт, использование произведения

Zerov K. Hyperlink in the system of regulation and copyright protection to works placed on the Internet. The article gives a description of hyperlinks in the system of regulation and copyright protection to works placed on the Internet.

The key issues of the article are: understanding and legal nature of hyperlinks; classification of hyperlinks; comparison of hyperlinks with copyright objects and domain names; the possibility of recognition hyperlinks as a use of the work.

The author focuses on the fact that there is no legal definition of hyperlink.

The author reveals that hyperlinks have some specific features: they do not create new work and refer to something that already exists. Hyperlink is not the object of copyright protection, although it may contain the work or part of the work. It consists of mandatory and optional elements.

Placing hyperlinks to works that are on the Internet is not using of the works and does not require a right holder's permission. However, such authorization is required for works that are placed in limited access on the Internet.

The author offers to understand hyperlink as a set of instructions that redirect to another element on the Internet in the case of activation.

Keywords: hyperlink, Internet, web-site, use of the work, communication to the public

Вартість передплати на 2015 рік у грн					
	Індекс	2 міс.	4 міс.	6 міс.	12 міс.
Фізичні та юридичні особи	23594	35	70	105	210

2015 Subscription prices in UAH					
	Index	2 months	4 months	6 months	12 months
Individuals and legal bodies	23594	35	70	105	210